

ATLES,
EL PES DE LES IMATGES.

10

FESTIVAL
INTERNACIONAL
DE RUBÍ
FIA
FESTIVAL
INTERNACIONAL
DE FOTOGRAFIA
DE RUBÍ.

LA NUU

10

10A EDICIÓ
1/31.10.2024 RUBÍ

1.

El lema expositiu de La Nuu 2024 és *Atles*, el pes de les imatges. La curadoria d'aquesta edició vol ser un homenatge a l'obra *Atlas Mnemosyne* que l'historiador de l'art Aby Warburg (1866-1929) va iniciar l'any 1924 i va deixar inconclusa a causa de la seva mort.

La influència de les seves investigacions ha transcendit més enllà de la seva pròpia disciplina i podem trobar la seva empremta a la Filosofia de la Cultura de Cassirer, la Història o a la hermenèutica literària que alguns autors anomenen filologia de les imatges. La seva obra no s'esgota en el pocs textos que va deixar escrits, i no diguem pas en els que van quedar inacabats i sense publicar. L'obra d'aquest investigador i erudit de la cultura renaixentista ha assolit múltiples capes de significació en diversos àmbits del saber, gairebé tots relacionats amb els estudis històrics i culturals en línia amb la tradició burkhardtiana.

A part de les seves publicacions, mai de fàcil lectura ni interpretació, la seva obra es va anar bastint al voltant de la seva biblioteca personal i del cercle d'intel·lectuals que es va congregar entorn d'ella. Una biblioteca erudita, consagrada a la memòria històrica i a l'art que a l'actualitat consta de 360.000 volums i que es pot consultar a l'Institut Aby Warburg ubicat a la Universitat de Londres. Fill d'un ric banquer, des de molt jove va començar a catalogar i col·leccionar llibres i catàlegs. Aquesta biblioteca molt aviat es va obrir a estudiants i investigadors. El sistema de distribució i ordenació dels llibres, com no podia ser d'altra manera, també es va fer tot seguint una metodologia pròpia i canviant creada per Aby Warburg i no segons els criteris bibliogràfics habituals.

La seva conferència *El ritual de la serp* (1923), discurs de comiat de la clínica psiquiàtrica de Kreuzling on va estar internat, és una de les seves obres de referència. Allà hi va formular els fonaments d'una iconologia associada a les forces vitals per les quals les imatges del passat retornen al present. És a dir, de com les imatges romanen en el temps i en la memòria.

L'*Atlas Mnemosyne*, va ser el gran projecte final de Warburg, materialitza les línies principals del seu treball. Batejat sota el nom de la tità de la mitologia grega Mnemosine, filla de Gea i Urà. A més de ser mare de les nou muses va transcendir per la seva associació al·legòrica amb la memòria (l'origen filològic del seu nom en grec antic significa "memòria"). L'investigador va recopilar fins a la mort material gràfic per compondre un arxiu d'imatges que donés compte de temes, patrons i gestos visuals de la cultura occidental des de l'Antiguitat fins al Renaixement i més enllà.

Sobre unes pissarres negres mòbils, l'historiador va disposar un cúmul de reproduccions fotogràfiques d'obres d'art d'Orient, l'antiguitat clàssica i Renaixement juntament amb retalls d'anuncis i fotografies contemporànies, per evidenciar els patrons gràfics comuns. Buscava així, una forma de coneixement per muntatge. Una alternativa metodològica que qüestionava les dificultats que els historiadors de l'art li havien atribuït a les imatges com a vehicles de representació. A la seva mort va agrupar 1000 imatges en 80 panells negres que confegien diferents constel·lacions visuals. Les pissarres d'aquest *Atles* estan numerades i formen diferents sèries temàtiques. El primer panell inclou mapes d'Europa i Mesopotàmia, il·lustracions del sistema solar, cartes astrals i una reproducció fotogràfica de l'Home de Vitruvi de Leonardo da Vinci. D'aquesta manera, la seva proposta pauta les formes, llocs i figures "supervivents" al llarg del traçat estètic de més de gairebé 3.000 anys d'imatges.

Amb aquest colossal projecte, Aby Warburg creà un mètode iconogràfic propi que es caracteritza per una cartografia asistemàtica i fragmentària, amb uns límits difosos que proposa una xarxa de relacions per reflexionar sobre les imatges, la seva memòria i el seu destí. Segons el mateix autor, l'*Atles* és "una màquina per pensar les imatges, un artefacte dissenyat per fer saltar correspondències i evocar analogies".

Els seus conceptes-clau, "supervivència de les imatges" (Nachleben) i "fórmules del pathos" (Pathosformel) són l'arrel del desenvolupament d'investigacions posteriors com la Iconologia de Panofsky, l'Antropologia de les imatges de Hans Belting o els més recents *Estudis Visuals* de Keith Moxey, W. J. T. Mitchell i Gidi-Huberman.

No podem entendre moltes pràctiques artístiques contemporànies, la curadoria de moltes exposicions d'art actuals o el mateix desenvolupament de la fotografia contemporània sense aronar-nos al seu llegat intel·lectual i a la seva metodologia.

Els treballs fotogràfics seleccionats ens serviran per evidenciar que la mateixa fotografia no es pot encarar de manera isolada, com un llenguatge tècnic aïllat, sense atendre la història universal de les imatges. És a dir, si no entenem que la fotografia és un tipus d'imatge més dins de la història global del pensament visual, abans i després de l'Art.

Els treballs exposats confegiran un projecte unitari, encara que fragmentari i obert que proposarà una nova xarxa de relacions i evocacions. Un espai de pensament que deixarà palès que entendre una fotografia, copsar i capir una imatge, va més allà d'allò purament visual. Que per entendre una fotografia cal desbordar els seus marges ontològics i materials per mirar les paraules que no hi són a la imatge.

CURADORIA

2.

LAURA RODARI
(Milà, Itàlia, 1968)

De formació autodidacta, la seva fotografia gravita entorn les pràctiques més experimentals. Treballa principalment amb processos analògics i positiva ella mateixa els seus negatius. La seva obra inclou altres mitjans com el vídeo, la fotografia digital i el material instantani Polaroid. Des del 2015 forma part del col·lectiu d'art fotogràfic AM Projects al costat de Oliver Pin-Fat, Tiane Doan na Champassak, Olivier Pin-Fat, Hiroshi Takizawa, , Thomas Vandenberghe i Daisuke Yokota. Laura Rodari proposa una pràctica agressiva i salvatge que s'allunya dels cànons tradicionals i dels estàndards del positivat fotogràfic. En el seu acostament cap a la materialitat de la fotografia, cap a la imatge-objecte del paper emulsionat, les seves fotografies semblen tallades a ganivet, maltractades i malmeses durant el procés de creació o directament recuperades de la paperera del laboratori. Una experimentació extrema que no menysprea la humilitat de l'error, l'ús de material sensible caducat o el reciclatge del collage. Fotografies petites, tímides i mínimes, trencades i fragmentades que es mostren sobre cartrons o carpetes velles.

El seu procés creatiu ens ajuda a reflexionar sobre la materialització i la desmaterialització de les imatges, sobre la frontera entre allò visual i allò intangible. De la persistència de la imatge latent més enllà de la imatge revelada i sòlida.

Segons la mateixa autora, el seu treball Malia va sorgir després d'un malson pertorbador. La paraula italiana Malia significa encanteri però amb connotacions negatives i implicacions fosques. 'Malia' també pot ser descrita com la misteriosa capacitat d'aconseguir efectes inusuals i desconcertants sovint de manera discreta i subtil, cosa que fa que sigui encara més enganyosa.

Escriure l'ombra d'aquests fantasmes dins la cambra fosca del laboratori és el nucli i el gresol de les seves fotografies.

• MALIÀ
→ PICH AGUILERA

WOUTER VAN DE VOORDE
(Gante, Bèlgica, 1977)

Wouter Van de Voorde és un artista belga que viu amb la seva família a la terra de Ngunnawal a Canberra, Austràlia . Criat a la Flandes rural va de mudar-se a Gante per obtenir un doble Màster en Pintura i Gravats de l'Acadèmia de Belles Arts KASK . Va començar com a pintor abans de descobrir que la fotografia li oferia més llibertat creativa i més oportunitats per a la introspecció que el seu mitjà original. L'any 2008, es va mudar a Austràlia. Influenciat pels seus professors de pintura de l'acadèmia d'art a Bèlgica i per la tradició de l'escola flamenca, el seu treball fotogràfic crea escenes inquietants i misterioses del paisatge australià. Habitualment utilitza una càmera de gran format Linhof Technika V muntada sobre un trípode. El plantejament de les seves fotografies ve determinat per la lentitud que l'ús d'aquesta càmera l'imposa.

El títol del treball que ha estat publicat en format fotollibre fa referència al nucli familiar format pel fotògraf, la seva dona Celia i els fills Felix i Flora. Nucleo és un àlbum familiar de mida gran, ple de capes i una mica incòmode. A diferència de la majoria dels àlbums familiars, hi ha pocs somriures i els éssers estimats no estan en primer pla: solen desaparèixer, barrejant-se amb la immensitat del paisatge. Una família que observa com es crema el bosc, juga a l'aigua i aixeca pols. Vaguen, fent i desfent coses i el paisatge que els envolta és tan hostil com meravellós. Un espai enorme i alienat on simplement podries desaparèixer. La família en formen part orgànica i tant són testimonis com de vegades intrusos. Nucleo és una càpsula del temps que ens transporta a través d'una immensitat inabastable, una oda a la vida en una casa sense sostre i sense parets. Fotografies en color i blanc i negre en diferents formats on s'encapsulen diferents capes i línies de temps. El temps de la foto, el temps de l'espectador i el temps profund de la terra d'Austràlia. El temps de la cultura aborigen per la qual la terra és un ésser viu i nosaltres en formem part. El paisatge sempre ha estat aquí. Imatges il·luminades pel crepuscle del dies, per la tímida llum del capvespres o la intensitat incòmode del flaix.

Fotografies del pas del temps i la seva inassolible eternitat que alhora ens parlem del temps de les imatges, del seu passat i del seu futur.

• NUCLEO
→ JOAQUIM BLUME 2

ARTISTES

JOSEP MARIA ROSET
(Rubí, Espanya, 1932 - Rubí, Espanya, 2020)

Josep Maria Roset va ser un fotògraf, documentalista i promotor cultural català. Durant més de 50 anys de professió, realitza una valuosa labor documental fotogràfica en la qual ha destacat per fotografiar temes d'abast internacional i per un compromís gairebé de notari en documentar el temps que li ha tocat viure: la transició democràtica al Vallès; així com per la contundent personalitat dels seu llenguatge fotogràfic.

El seu llegat personal és un dels més vastos de la fotografia catalana, amb gairebé tres-cents cinquanta mil negatius. El seu fons documental recopilat durant més de 40 anys és un dels més nombrosos de Catalunya de temàtica local. Entre el fons històric recopilat i el seu arxiu personal suma gairebé mig milió d'objectes fotogràfics, entre còpies fotogràfiques, plaques de vidre i negatius de cel·luloide.

Obre el seu primer estudi a Rubí l'any 1957, i entre el 1959 i 1962 treballa a Madrid i a França com a fotoperiodista elaborant reportatges fotogràfics de gran prestigi, com la boda del Xa de Pèrsia i la mort del doctor Gregorio Marañón. L'any 1962 torna a Rubí, on el 1966 obrirà un nou estudi, des d'on documentarà la vida social de la població i la comarca.

L'any 1967 participa en la fundació del Grup Fotogràfic el Gra, i el 1973 funda amb altres companys la sala d'art Doble Sis a Rubí, referent de l'avantguarda artística al Vallès.

Les imatges que mostrem sota el títol El desfici de mirar són un clar exponent d'una part de la seva obra. Unes fotografies creades sota una ferma voluntat documental però que van molt més enllà del seu propòsit, desvetllant un costumbrisme màgic ple de troballes i moments inesperats. Una mirada que busca el gest extraordinari dins l'àmbit quotidià. La màgia dels dies normals.

• EL DESFICI DE MIRAR
→ ESTRUCTURA ESTACIÓ 1

PATRICK TABERNA
(St Jean de Luz, França, 1964)

Patrick Taberna va començar a fotografiar durant els seus viatges a Europa, Àsia, Orient Mitjà i Estats Units amb el llibre Els camins del món de Nicolas Bouvier a la butxaca. Poc després de la seva arribada a París el 1987, va assistir assiduament al Club 30x40 dirigit per Jean Luc Lemaitre i després Francis Richard. L'any 1997 va fer una acció d'art postal: Passage en Ouest on deu persones van rebre durant 37 setmanes consecutives una foto-postal diferent. Aquesta aventura li va permetre, sobretot, mantenir correspondència amb els seus admirats fotògrafs Bernard Plossu i Robert Frank. Patrick Taberna va guanyar el premi del Fnac París l'any 2001 pel seu treball Nos Italies i l'any 2004 va rebre de la Fundació HSBC per Au fil des jours.

La seva fotografia –encara vinculada al viatge però més íntima– esdevé cada cop més autobiogràfica i ofereix imatges d'un passat considerat sense nostàlgia, com una riquesa que enriqueix el present. Segons l'autor, la fotografia, la pintura, les arts visuals, la poesia, la literatura etc... són totes elles falses barres, només hi ha imatges que parlen.

La sèrie que presenta Au fil des jours transcorre al llarg de 4 anys, del 2000 al 2003, els anys que van del naixement de la seva primera filla Clément fins al de la seva germana Héloïse. Aquestes imatges es van creant al llarg dels dies, en companyia de les persones estimades i en la intimitat de la família. Fotografies quadrades en color i blanc i negre, totes d'una factura poètica. Les imatges que recull ajuden a compondre una bitàcola dels instants eterns, una autobiografia de l'atzar que l'espectador pot utilitzar per imaginar una història pròpia. Imaginació i imatge comparteixen la mateixa etimologia. Totes les imatges son una ficció i la memòria una altre invenció.

• AU FIL DES JOURS
→ PLAÇA SALVADOR ALLENDE

MARIA MAVROPOULOU
(Atenes, Grècia, 1989)

L'artista Maria Mavropoulou tracta el món intrigant de la intersecció entre tecnologia i humanitat que recorre el nostre present. Al llarg de la seva curta però prolífica carrera, ha transcendit les fronteres convencionals de l'art per capturar l'essència de la intimitat en presència de la tecnologia. La seva fotografia està imbuïda de vibracions modernes i d'un compromís profund amb les emocions humanes en el món digital. Amb una sòlida formació a Belles Arts, ha forjat una carrera única que fusiona creativitat i tecnologia d'avantguarda: realitat virtual, captures de pantalla, generació d'imatges per GAN o intel·ligència artificial, per reflexionar sobre les formes de producció d'imatges actualment. Fa servir la fotografia com a mitjà principal, però la seva feina s'expandeix més enllà de les fotos convencionals.

Amb la sèrie Image Eaters ,Devoradors d'imatges , es centra en la creació d'imatges i la seva distribució en una època curulla de contaminació visual i , alhora qüestiona la relació bidireccional entre els creadors i els distribuïdors d'imatges, humans i algorismes.

La idea principal va sorgir de la realització d'una correlació entre les imatges i menjar. L'alimentació és una necessitat bàsica de tot ésser viu, és fonamental per al seu creixement i supervivència, mentre que les imatges, per contra, estan lluny de ser crítiques per a la nostra supervivència. No obstant, el vocabulari que s'utilitza per parlar de les imatges com per exemple feed "alimentació" a les xarxes socials o quan diem que un sistema d'Intel·ligència Artificial s'ha d'alimentar per poder ser entrenat.

Hi ha un nou tipus d'objecte no-humans IA i algorismes que depenen de les imatges per evolucionar i així sobreviure. I com que aquests sistemes i màquines intel·ligents s'encarreguen de cada cop més aspectes de les nostres vides, nosaltres també depenem de les imatges d'una manera que encara no ens hem adonat. La tecnologia està en constant evolució i cada cop som més dependents de les imatges.

Aquesta sèrie aspira a qüestionar què és una imatge avui dia mentre utilitza, paradoxalment, imatges per aconseguir-ho. El treball s'inscriu dins el gir escòpic que està esdevenint a la actualitat. Les imatges ja no son una representació del món sinó que estan creant un de nou, una nova realitat.

• IMAGE EATERS
→ PLAÇA DOCTOR GUARDIET

FINA MIRALLES
(Sabadell, Espanya, 1950)

Fina Miralles és una les artistes més significatives en l'àmbit de les arts visuals catalanes. Va començar a desenvolupar la seva obra en el context de la dictadura franquista, en un entorn hostil i limitador, en què la censura controlava qualsevol forma d'expressió sota imposicions morals. El treball de Fina Miralles trenca amb les propostes academicistes de l'època i amb les formes de comportament establertes, redefinint el concepte del fet artístic. La seva producció ha estat adscrita a l'art conceptual, el Land Art i el feminisme. Tanmateix, la seva complexitat desborda aquestes etiquetes.

En aquesta edició presentem una mostra de les seves Fotoaccions, un conjunt de fotografies que documenten dues sèries d'accions. Relació del cos amb elements naturals són seqüències d'imatges en què es mostra com el cos de Fina Miralles va cobrint-se progressivament amb diferents elements naturals fins a quedar completament ocult: com si es visités de cap a peus amb un vestit de pedres, de terra, d'herba o de palla. Aquestes accions evidencien les connexions entre el cos humà i les diferents matèries. Per altra banda, Relació del cos amb elements naturals en accions quotidianes són imatges que reproduïen algunes de les accions que conformen la nostra vida quotidiana: respirar, mirar, rentar-se, menjar, passejar o fumar. Les imatges constitueixen una mena de registre o diari fotogràfic, un repertori d'actes quotidians seleccionats per l'artista. Fotografies que es fan mitjançant el gest i l'acció. Una performació o imatge performativa que crea i es crea a través d'un enunciat autoreferencial i constitutiu de realitat.

• FOTOACCIONS
→ ESTRUCTURA ESTACIÓ 2

MARIA RIOT
(Buenos aires, Argentina, 1991)

Maria Riot resideix a Barcelona, Espanya. És treballadora sexual, activista pels drets de les treballadores sexuals i artista. Autora del treball Arxiu puta, un projecte multidisciplinari que busca crear arxius del present i cercar arxius del passat de treballadores sexuals, així com recuperar la memòria, visibilitzar la bellesa i resistència del col·lectiu. Amb el projecte fotogràfic, busca crear un arxiu del present ja que per l'estigma, moltes persones que exerceixen el treball sexual, decideixen amagar-se i encara que hi ha projectes artístics sobre treball sexual, n'hi ha molt pocs que siguin fets per pròpies treballadores sexuals o sense una mirada morbosa, amb ètica i context polític. Així, busca desafiar la mirada existent des de la societat cap als que exerceixen el treball sexual però també la que hi ha des de la fotografia i l'art en general. Posant en primer pla l'agència pròpia de qui és retratat i visibilitzant que qui pren les fotografies comparteix també la mateixa activitat laboral i l'estigma, cosa que no sol succeir al món de la fotografia, on l'art per la seva manca d'accessibilitat i recursos, no sol ser massivament fet per treballadores sexuals i les nostres històries i narratives visuals són contades per altres.

Aquest treball ens fa preguntar quina és la genealogia de les imatges i la seva relació amb el poder. Qui decideix què es pot representar en una imatge? Qui gestiona la presència de les imatges prohibides?

SERGEY PROKUDIN-GORSKY
(Vladímir, Rússia,1863 - París, França,1944)

Serguei Mijailovitch Prokudin-Gorski va ser un químic i fotògraf rus, deixeble de Dmitri Mendeléiev, que va dedicar la seva carrera a l'avenç de la fotografia i el cinema. Va néixer a Fúnikova Gorá, a la Governació de Vladímir el 1863. Va estudiar amb famosos científics a Sant Petersburg, Berlín i París, on va desenvolupar les tècniques necessàries per a les primeres fotografies en color. El 1900, la Societat Tècnica Russa va presentar les seves fotografies en blanc i negre a l'Exposició Universal de París.

Del resultat de les seves investigacions van sorgir les primeres patents de pel·lícules positives en colors i de projecció de pel·lícules amb moviment. Cap al 1905, Prokudin-Gorski va concebre el gran projecte de documentar, amb fotografies a color, l'enorme diversitat d'història, cultura i avenços de l'Imperi rus, per ser utilitzat a les escoles de l'imperi. El seu procés feia servir una càmera que feia una sèrie de fotos monocromàtiques en seqüència molt ràpida, cadascuna a través d'un filtre de color diferent. En projectar les tres fotos monocromàtiques amb llum del color adequat, era possible reconstruir l'escena amb els colors originals. Tot i això, no disposava de mecanisme per realitzar impressions de les imatges així obtingudes.

El 1918, Prokudin-Gorski va abandonar Rússia. Després de conèixer la mort del tsar i de la seva família es va establir a París, on va morir el 1944.

La història de les imatges és també la història dels seus suports: vidre, paper, acetat o pantalla líquida. La dificultat tècnica per fixar les fotografies sobre una superfície sembla que perduri en el caràcter fantasmàtic de la imatge latent i de la actual imatge digital. El treball que rescatem en aquesta edició pertany a La Memòria del color i a la seva reproductibilitat tècnica. A la persistència, al desfici d'escriure el color de la llum a través de la seva ombra.

NAÏMA EL KADI
(Rabat, Marroc, 1980)

Naïma El Kadi va estudiar fotografia a l'Academy of Arts de Bornem i ha rebut el mestratge de la reconeguda fotògrafa egípcia Laura el-Tantawy. Actualment viu i treballa a Antwerp (Bèlgica).

El Kadi basa el seu treball en la investigació i sol encarar projectes de llarg alè, explorant històries personals relacionades amb les relacions familiars, la identitat i els problemes socials. El Kadi es va traslladar a Bèlgica quan tenia deu anys. Va néixer a Rabat ja que els seus pares s'havien traslladat des d'Ait Addoul, un poble petit i remot a les muntanyes del Rif, just abans del seu naixement. Intentant entendre i aprendre més sobre el seu país d'origen i el lloc d'on provenien els seus avantpassats, El Kadi viajatjar al Marroc, al poble on van néixer els seus pares.

El seu treball My Olive Tree, Memouna, tradueix la seva recerca d'identitat i llar en imatges. "La meva olivera" fa referència a les oliveres que creixen a la regió on es consideren font de vida. Una olivera a la que afegeix Memouna, el nom de enyorada àvia de l'artista.

La majoria de les fotografies d'El Kadi són oníriques i borroses, basades en sentiments llunyans que es perden en el passat. A través de retrats trèmuls, de rostres a punt d'esvair-se i paisatges de somni lleugerament desenfocats, Naïma El Kadi vol crear noves arrels. Fotografies que simbolitzen el procés de tornar a confegir les imatges de records fragmentats i perduts. El fil que traspasa aquestes imatges intenten enllaçar el passat i el present sobre el fons de la bellesa de la natura marroquina.

Les imatges fetes amb polaroids caducades, el seus colors esblaimats ens fan adonar-nos de la condició enganyosa de les fotografies. Un record és sempre quelcom que hem perdut, malgrat que tinguem a les mans la fotografia d'aquest record. El pes de les imatges és misteriós com el pes del fum.

ALBA SERRA
(Barcelona, Espanya, 1984)

Alba Serra ha acumulat durant dos anys fotografies de llocs de trànsit i en paral·lel ha capturat instantànies de la seva vida privada quan torna a la ciutat. Les imatges, seqüenciades sense un ordre narratiu lineal, esborren les diferències entre allò aliè i allò que és personal, local i estranger. El projecte es converteix, de manera inevitable, en un assaig visual sobre la incertesa, i reflexiona sobre com la ficció és una part íntima de les imatges i de la nostra història.

Aquest assaig visual que examina com la ficció forma part de les imatges que produïm i mirem. Combinant fotografies de familiars i coneguts amb les de persones i espais desconeguts per l'artista, crea una nova narrativa en què els límits entre allò personal i allò no es difuminen. El títol Manual de gestos rusos és una al·lusió a una sèrie de possibles narracions i, suggereix un distanciament irònic del que, aparentment, pot semblar un diari íntim.

La fotografia com a xarxa de relacions entre allò real i allò somniat. La imatge com una ficció. La imatge com una mentida que ens ajuda a descobrir la veritat.

Alba Serra va començar el seu acostament a la imatge a través de la moda, formant-se en diverses escoles a Anglaterra, Buenos Aires i Barcelona. En els últims quatre anys s'ha especialitzat en fotografia i ha participat en diverses exposicions i festivals internacionals. Recentment, ha rebut la beca VEGAP de creació visual per al desenvolupament del projecte en curs There Will Be Miracles Here.

MICHELLE BUI
(Montreal, Canadà, 1987)

La pràctica fotogràfica i escultòrica de Michelle Bui reflecteix els processos d'acumulació, presentació i decadència final que marquen la nostra relació amb objectes aparentment mundans. Sensuals i sensorials, les seves imatges apunten a la negociació entre el que pensem de nosaltres mateixos i els objectes que acumulem. Recollits principalment dels passadissos de botigues de comestibles, ferreteries o botigues d'artesanaria, Bui reformula aquests objectes d'una cultura de consum basada en el descart. Analitza els seus parentius formals o materials i els acobla en conjunts temporals i fràgils que, a vegades, només existeixen el temps suficient per a ser fotografiats abans d'esfondrar-se, desintegrar-se o fins i tot descompondre's.

En aquesta sèrie, presenta diferents composicions realitzades a partir de fragments i deixalles que acaben per convertir-se en indicis transitoris d'un món d'excessos materials. Aquestes peces s'han considerat, analitzat i acoblat segons les seves afinitats formals, materials i simbòliques per a registrar unes estructures efímeres que experimenten canvis de fase i estat. Les imatges resultants existeixen, prou, en el temps per a ser fotografiades i detenir un diàleg entre formes discordants que reboten entre si i formen una espècie d'arxiu que entreteixeix els nostres sentits i apunta cap als cicles de decadència i renaixement.

• AFFINITÉS POREUSES
→ CELLER COOPERATIU

IGNASI MARROYO
(Madrid, Espanya, 1928- Rubí, Espanya, 2017)

Ignasi Marroyo (Barcelona 1928 – Rubí, 2017) figura entre els exponents de la fotografia humanista a Catalunya als anys seixanta. Al llarg de la seva trajectòria, Marroyo va realitzar encàrrecs de reportatge gràfic i va estar entre els fundadors de col·lectius fotogràfics com El Mussol (1960), dins l'Agrupació fotogràfica de Catalunya, i El Gra (1966), dins al Centre Excursionista de Rubí.

Aquí us presentem una faceta inèdita d'aquest autor. Des de la consolidació de la seva pràctica fotogràfica a principis dels anys seixanta, Marroyo va crear més de vuitanta àlbums per tal d'agrupar i editar el material derivat dels seus encàrrecs puntuals o projectes personals. Encara que mai va arribar a valorar aquests àlbums per difondre'ls, ja que els associava més amb la intimitat i la informalitat de l'àlbum de família, els actualitzava puntualment al llarg de les dècades, afegint noves versions d'enquadraments, seqüència i paginació.

A través de la seva estratigrafia de diverses èpoques, mirades i tecnologies, els àlbums es converteixen en esbossos d'un documentalista visual que no es va limitar a ser el creador de les seves imatges, sinó que va explorar, potser més que qualsevol altre autor/a de la seva generació, el seu paper potencial com a editor de la seva obra pel que fa a la posada en pàgina, i com a guardià del seu arxiu, i és l'inventor d'un sistema propi de registre rigorós.

Classificats segons temàtiques variades que s'inscriuen al paisatge social i el costumisme dels seus temps, els àlbums expressen el credo del seu autor. Per més que no deixi de buscar la presa justa, Ignasi Marroyo va concebre, la imatge individual, sobretot, com a part d'una «col·lecció», és a dir, d'un relat visual més ampli, desglossat a la doble pàgina. Allí és on la seva mirada s'exercita i cristal·litza, arribant a afirmar amb el pas dels anys la seva sintonia amb el discurs oficial de l'humanisme realista de la seva generació.

A un nivell més conceptual, els àlbums es poden interpretar com un «atles» de l'univers de l'autor en un sentit Warburgià o més aviat en un sentit vivencial més proper l'artista alemany Gerhard Richter — encara que Marroyo mai no es va arribar a familiaritzar amb les pràctiques de cap d'ells. Els àlbums propicien un ecosistema visual autònom en què arriben a produir-se —voluntàriament o involuntàriament— convivències, contaminacions i migracions d'imatges, així com un ús, desproveït de prejudicis, de suports que varien de la còpia digital a la fotocòpia. Marroyo destaca per la seva obstinació amb l'ordre arxivístic; mai no perd de vista la rellevància que les seves imatges poden adquirir com a llegat per a les futures generacions. Els seus àlbums suposen una clau indis-

• BRAUS II (1963), I MERCATS (1962-1977)
→ ESTRUCTURA ESTACIÓ 2

sociable de la seva biografia i una font inesgotable de documentació sobre la seva època.

Aquesta mostra recull tres pàgines precedents dels àlbums Braus II (1963), i Mercats (1962-1977). Totes tres corresponen al primer estrat d'edició d'aquests àlbums, els anys seixanta. A diferència de les imatges més difoses de l'autor, que van ser autoritzades per ell d'acord amb les versions més tardanes per figurar en contextos expositius i que tenen un pronunciat caràcter costumista, aquí abunden uns enquadraments en cinemascop que aporten una visió més topogràfica i iconoclasta de l'ambient urbà de l'època i les multituds. Enmig de l'enrenou i de l'efervescència de la Barcelona de la postguerra es pot veure l'embrí d'una mirada jove, autèntica i ambiciosa.

Natasha Christia

3.

FOCUS. CAP DE SETMANA PRINCIPAL

Els dies divendres 4, dissabte 5 i diumenge 6 tindrà lloc Focus, el cap de setmana principal del festival on hem concentrat tota una sèrie d'activitats vinculades als treballs exposats. Tres dies per conèixer i gaudir de les propostes de La Nuú 2024 per tal de viure aquesta desena edició del festival amb tota la seva intensitat.

DIVENDRES 4 D'OCTUBRE

20.00h

- **OBERTURA INAUGURAL.** El primer dia del cap de setmana FOCUS celebrem la inauguració de la nostra desena edició, amb la intervenció de l'artista Mariela Sancari, el grup de dansa Liant La Troca, i tota una vetllada d'esdeveniments acompanyats de música en directe i gastronomia.
- Plaça del Celler

20.10h

- **CONFERÈNCIA PERFORMATIVA.** Hacer del ojo, mano. De la mano, ojo. Conferència performativa de Mariela Sancari on s'explorà l'espai de la taula de muntatge entès com una interfície on constel·lar relacions potencials entre imatges i textos.
- Plaça del Celler

21.00h

- **LIANT LA TROCA DANSA.** Liant la Troca és un col·lectiu de dansa que sorgeix a partir dels tallers de Jordi Cortés, l'any 2010. El grup està format per persones amb diferents capacitats, tant artístiques com motrius, sensorials i intel·lectuals. SIN-CON-TACTO tracta de la necessitat d'estar en contacte amb els altres i també amb un mateix.
- Plaça del Celler

22.00h

- **SESSIÓ DJ ACME.** Zona de bar, música, gastronomia i beguda per acabar la jornada. La Cultura també és oci i lloc de trobada. Un espai de refugi i descans per recuperar energies i continuar la nit.

DISSABTE 5 D'OCTUBRE

10.00h – 20.00h

- **FIRA DEL FOTOLLIBRE.** Thousandfold Photo-book fair Amb la participació DieNacht, Jiser, Maria Inc, 89Books, Can Grapes, Badweather Press, Ediciones Anómalas, Hélène Petit, Henry Hills Books, Rodovid Press, Mar Negre publisher i Ediciones Posibles. Aquesta fira vol mostrar l'avantguarda fotogràfica europea en format llibre i les editorials que la lideren. Thousandfold Photobook fair. Fira del llibre de fotografia de Rubí està organitzat per l'Associació dienacht.
- Plaça del Celler

10.00h – 21.00h

- **PROJECCIÓ.** 10 Anys de La Nuú. Projectió dels treballs exposats durant els 10 anys del festival. Una projecció en loop anirà mostrant les fotografies de tots els autors i autores que han recolzat La Nuú amb la seva participació. Fotògrafs i fotogràfes d'arreu i de diferents generacions, reconeguts i emergents.
- Sala de Tines del Celler

11.30h

- **VISITA GUIADA.** El director, Carles Mercader i el director artístic David Molina Gadea realitzen, al llarg del tot el mes d'octubre, diferents visites guiades tot seguint les diferents obres exposades al carrer.
- Sortida Antiga Estació

12.00h – 15.00h

- **VERMUT, MÚSICA I FOTOGRAFIA.** Zona de bar, gastronomia i beguda amb Lo Salat. Mercat & Catering acompanyant tota la jornada
- Plaça del Celler

17.00h

- **CONFERÈNCIA.** Laura Terré i Natasha Christia; Les llavors de La Nuú.; Ignasi Marroyo i Josep-Maria Roset. Xerrada-homenatge als fotògrafs rubinencs Ignasi Marroyo i Josep Maria Roset al voltant dels quals es va crear un gran interès per a la fotografia a la ciutat de Rubí. També van ser els impulsors del Grup Fotogràfic El Gra, una associació rubinenca que ha estat cabdal per a la vida social i cultural de la ciutat.
- Plaça del Celler

18.00h

- **CONFERÈNCIA.** Fotoaccions. Fina miralles. La curadora i historiadora de l'Art Maia Creus ens parlarà de la importància de la fotografia en la trajectòria de l'artista Fina Miralles i en concret en les sèries que l'artista va agrupar sota l'epígraf "Fotoaccions". Una part d'aquesta obra es pot veure aquesta edició de La Nuú.
- Plaça del Celler

19.30h

- **CONFERÈNCIA.** Fotocapitalisme i dictadura de les imatges. Iván de la Nuez. L'escriptor assagista, investigador i curador Iván de la Nuez ens parlarà del seu darrer treball "Iconofagias". Un diccionari del siglo XXI. Una reflexió sobre l'allau iconogràfica de la cultura contemporània.
- Plaça del Celler

20.00h

- **CONFERÈNCIA.** Les imatges prohibides. Fotografia i treball sexual. María Riot i Kali Sudhra. Xerrada de la treballadora sexual i artista María Riot amb l'actriu porno Kali Sudhra. Des d'un controvertit posicionament feminista i antiabolicionista, l'artista María Riot conversarà amb l'actriu Kali Sudhra sobre les imatges i l'ús de les imatges de les treballadores sexuals.
- Plaça del Celler

21.00h

- **IMATGE SONORA.** Hipnagògica és una performance audiovisual de Vic Baladoch que uneix l'art sonor amb la desconnexió d'aparells vinculats a la figura performàtica del discjòquei i reflexions al voltant del cinema abstracte, el cinema expandit i la visual-music.
- Plaça del Celler

22.00h

- **CONCERT.** Los Mocasines són una banda de gènere tròpic-eclèctic: Amalgama de referents dispars que resulten en una macedonia amb tocs de salsa, reggae, cumbia, bossa nova, blues, rock classic i alternatiu, musica d' autor i psicodelia jazzy a càmera lenta.
- Plaça del Celler

22.00h

- **ZONA NIT DJ.** Zona de bar, gastronomia i beguda per acabar la jornada
- Plaça del Celler

DIUMENGE 6 D'OCTUBRE

10.00h – 20.00h

- **FIRA DEL FOTOLLIBRE.** Thousandfold Photo-book fair Amb la participació DieNacht, Jiser, Maria Inc, 89Books, Can Grapes, Badweather Press, Ediciones Anómalas, Hélène Petit, Henry Hills Books, Rodovid Press, Mar Negre publisher i Ediciones Posibles. Aquesta fira vol mostrar l'avantguarda fotogràfica europea en format llibre i les editorials que la lideren. Thousandfold Photobook fair. Fira del llibre de fotografia de Rubí està organitzat per l'Associació dienacht.
- Plaça del Celler

10.00h – 13.00h

- **POT-SYNTH.** Construeix el teu sintetizador lumínic. Taller impartit per Robert Martínez de l'associació Mutan Monkey. Taller pràctic per endinsar-nos al fascinant món del sintetitzadors i la electrònica analògica. Ens construirem el nostre propi circuit electrònic dins d'un pot de vidre que a més el podrem controlar a partir de llums de colors.
- * Inscripcions a info@lanuu.cat
* Cost de 50€ (els materials estan inclosos).
- Sala annexa Celler Cooperatiu

11.00h – 14.00h

- **CLOSER.** Visionat de portfolis. Des del festival volem impulsar el contacte de fotògrafs emergents amb diferents professionals de la fotografia i el món de l'art, tant d'àmbit nacional com internacional. Els visionadors d'enguany son Natasha Christia (curadora, docent i escriptora), Albert Gusi (fotògraf i director del Festival Panoràmic), Anna Llopis (historiadora de l'Art, curadora i actual coordinadora d'exposicions del Museo Picasso), Calin Kruse (fotògraf, dissenyador i editor de Dienacht Publishing) i David Molina Gadea (fotògraf, dissenyador i director artístic de La Nuú)
- * Inscripcions a info@lanuu.cat
* Cost de 50€
- Sala Tines, Celler Cooperatiu

11.30h

- **ACTIVITAT FOROGRÀFICA PER A TOTA LA FAMÍLIA.** Quimigrames. Fotografia sense càmera. Activitat dirigida als més petits. La quimigrafia és una tècnica que utilitza els materials foto sensibles de la fotografia tradicional però es pot realitzar a plena llum del dia. Taller ofert pel Grup Fotogràfic El Gra
- Plaça del Celler

10.00h – 15.00h.

- **ACCIÓ-INTERVENCIÓ.** Teo Vázquez. Enguany podrem viure de primera mà la intervenció urbana que realitza en Teo Vázquez amb la seva obra. Una acció performativa d'art urbà contextual basada en la fotografia i la intervenció de l'espai.
- Plaça del Celler

12.00h – 14.00h.

- **VERMUT, MÚSICA I FOTOGRAFIA.** Zona de bar, gastronomia i beguda per dinamitzar la jornada.
- Plaça del Celler

DISSABTE 12 D'OCTUBRE

11.30h

- **VISITA GUIADA.** El director, Carles Mercader i el director artístic David Molina Gadea realitzen, al llarg del tot el mes d'octubre, diferents visites guiades tot seguint les diferents obres exposades al carrer.
- Sortida Antiga Estació

DIVENDRES 19 D'OCTUBRE

11.30h

- **VISITA GUIADA.** El director, Carles Mercader i el director artístic David Molina Gadea realitzen, al llarg del tot el mes d'octubre, diferents visites guiades tot seguint les diferents obres exposades al carrer.
- Sortida Antiga Estació

10.00h – 20.00h

- **TALLER.** *Pot una imatge plorar per una anterior?* és una proposta de taller del col·lectiu Negra Mosca que busca, a través de diferents dinàmiques, utilitzar les imatges per a entendre millor com signifiquem la realitat que ens envolta. A través d'un primer exercici, buscarem els primers nexes dins del mateix arxiu personal per després permeabilitzar tot el material a la resta i construir diàlegs entre imatges de manera col·lectiva que dibuixaran una espècie de constel·lació plena de possibles combinacions.
- * Inscripcions a info@lanuu.cat
* Cost de 50€
- Sala Tremuja del Celler

DISSABTE 26 D'OCTUBRE

11.30h

- **VISITA GUIADA.** El director, Carles Mercader i el director artístic David Molina Gadea realitzen, al llarg del tot el mes d'octubre, diferents visites guiades tot seguint les diferents obres exposades al carrer.
- Sortida Antiga Estació

20.00h

- **NIT SCREEN.** La secció SCREEN està dedicada a treballs fotogràfics en format audiovisual i va lligada a la convocatòria d'un concurs internacional amb una dotació econòmica de 1000 euros. El jurat d'enguany està format per Pucho, Juan Pedro Martín vocalista del grup Vetusta Morla i cinèfil empedreït, la curadora Natasha Christia i la fotògrafa i editora Emilie Hallard. Durant la nit Screen es farà el passí dels treballs seleccionats i el jurat desvetllarà el nom del fotògraf guanyador d'aquesta edició
- Plaça Salvador Allende

21.00h

- **CONCERT DE CLOENDA.** The Killing Hits. Tothom pensava que cinc estrelles del rock com Elvis Presley, Kurt Cobain, Freddy Mercury, Jim Morrison i John Lennon ja no eren entre nosaltres, però no és així, simplement uns eren de viatge amb la lmserso, d'altres de retir espiritual al Tibet.
- Plaça Salvador Allende

ACTIVITATS

(12)

(11)

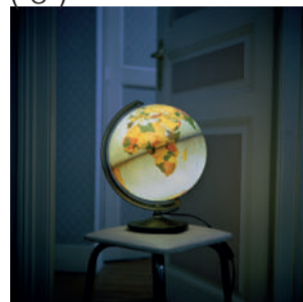
(10)

(9)

(8)

(7)

(1)

(2)

(3)

(4)

(6)

(5)

EQUI LA NUU

DIRECCIÓ DEL FESTIVAL Carles Mercader Fulquet / DIRECCIÓ ARTÍSTICA David Molina Gadea
CAP DE PRODUCCIÓ Jordi Gatell / COORDINACIÓ Laia Albert / AJUDANT DE PRODUCCIÓ Marta Recolons
MÉS INFORMACIÓ: www.lanuu.cat info@lanuu.cat [@festival_lanuu](https://twitter.com/festival_lanuu)

ORGANITZA

AMB EL SUPORT DE

COL·LABOREN

bowart cultural

Madis

edRa

GECKO WALLS

Cordegat

LA NUU